

SALLY GREENOVÁ

PRINCEZNA

VOJÁK

LOVKYNĚ

ZRÁDCE

ZLODĚJ

ZLODĚJI DÝMU

COO
BOO

Zloději dýmu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sally Greenová

Zloději dýmu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SALLY GREENOVÁ

ZLODĚJI DÝMU

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London

Text copyright © Half Bad Books Ltd., 2018

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Cover © Larry Rostant, 2018

Map and chapter illustration copyright © Alexis Snell, 2018

Translation © Jana Jašová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-746-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-761-6 (1. zveřejnění, 2019)

Indymu

Je zakázáno nakupovat, směňovat, získávat, jakkoli si obstarávat, vdechovat, polykat či jakýmkoli způsobem používat dým démonů.

Zákoník Pitorie, Č.I., odst. 43.1

Tash

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

„Všechno připravený?“

„Ne. Tohle je jen výplod tvý fantazie, ve skutečnosti tady jen celej den sedím na zadku a cpu se medem.“ Tash posunula provaz tak, aby jeho zauzlovaný konec visel na šířku dlaně nade dnem jámy.

„Trochu níž,“ ozval se Gravell.

„Nejsem slepá!“

„Musíš to zkontrolovat.“

„Já vím, co mám dělat!“ vyštěkla na něj Tash.

Gravell vždycky v téhle fázi zvážněl a začal se chovat puntičkářsky. Tash až teď napadlo, že to možná dělá, protože má strach. Sama se bála taky a pomyšlení na to, že Gravell už má málem plné kalhoty, jí zrovna nepřidalo.

„Nejseš nervózní, že ne?“ zeptala se.

„Proč jako?“ zamumlal Gravell. „Tebe chytí jako první. Než bude po všem, já budu dávno za horama.“

Měl samozřejmě pravdu. Tash byla návnada. Nalákala démona do pasti a Gravell tam s ním skoncoval.

Tash bylo třináct a návnadu pro demony dělala od chvíle, kdy ji Gravell před čtyřmi lety koupil od její rodiny. Objevil se jednoho slunečného dne, byl to ten největší a nejzarostlejší chlap, jakého kdy viděla.

Tvrdil, že slyšel, jak rychle tady umí jedno děvče běhat. Slíbil Tash, že jí dá pět kopějek, pokud doběhne ke stromům dřív, než tam doletí jeho harpuna. Tash si myslela, že je to nějaký trik – nikdo by přece nezaplatil jen za to, aby ji viděl běžet, a pět kopějek je spousta peněz –, ale udělala to stejně, hlavně aby se předvedla. Nevěděla ani, co by s tolika penězi dělala. Nikdy neměla víc než kopějku a tu si vždycky schovávala tak dlouho, dokud jí bratři peněz neukradli. S tím si ale nemusela dělat starosti, protože ještě to odpoledne si ji Gravel odvedl. Později jí řekl, že za ni rodině zaplatil deset korun. „Bylas docela drahá,“ zažertoval přitom. Není divu, že se otec usmíval, když s Gravellem odcházela.

Teď byl její rodinou, což v Tashiných představách znamenalo značný posun k lepšímu. Gravel ji nebil, jen málokdy měla hlad a někdy jí sice byla zima, jenže to už patřilo k jejich práci. A hned prvního dne s Gravellem dostala boty. Ano, ve srovnání s jejím předchozím životem byl tenhle plný přepychu a hojnosti. Z prodeje dýmu démonů měli slušné peníze, ačkoli se démoni vyskytovali jen vzácně a byli nebezpeční. Jejich zabíjení a prodej dýmu byly ilegální, jenže pokud si lovci počínali nenápadně, šerifovi muži je nechávali na pokoji. Gravellovi a Tash se většinou podařilo chytit čtyři nebo pět démonů za sezonu a peníze jim vydržely celý rok. Když pobývali ve městech, spali v hostinských pokojích s opravdovými postelemi, dopřávali si koupele, a nejlepší ze všeho bylo, že Tash měla boty. Teď už dva páry!

Milovala je. Boty na každodenní nošení byly z pevné kůže, s tvrdými podrážkami. Ideální na chůzi a dlouhé pochody, nedřely ji ani netlačily. Neměla z nich puchýře a připadalo jí, že i dobře voní, spíš kůží než zatuchlým potem jako ty Gravellovy. Druhé boty, ty, které měla na nohou teď, dostala před pár měsíci, když byli v Dornanu. Byly běžecké a dokonale jí padly. Na podrážkách měly kovové bodce, které jí pomáhaly bleskově vyrazit a držely nohy pevně na zemi. Gravel je sám navrhl a taky za ně zaplatil – dvě koruny, což bylo za boty vážně hodně. Když si je poprvé obula, doporučil jí: „Starej se o ně a postarají se o tebe.“

Tash se o ně opravdu starala a ani náhodou, za žádnou cenu nechtěla být nevděčná. Jenže ze všeho nejvíc na světě toužila po kotníkových

botách. Vlastně doufala, že jí Gravelle dá ty, když jí prozradil, že pro ni má něco zvláštního. Viděla je v Dornanu ve výloze ševcovského krámků a několikrát se o nich před Gravellem zmínila. Byly to ty nejkrásnější, nejjemnější botky ze světle šedého semiše, tak měkké a hebké, že vypadaly jako z králíčích uší.

Když jí Gravelle ukázal boty s bodci a vysvětlil jí, jak na ten nápad přišel, Tash podle svého přesvědčení udělala všechno pro to, aby vypadala nadšeně. V duchu se napomínala, že nesmí být zklamaná. Tyhle boty se vyplatí. Pomůžou jí při lovu a nebude to trvat dlouho a zabíjením démonů si vydělá tolik peněz, že si tu semišovou nádheru dokáže koupit sama.

Brzy potom je vyzkoušela na prvního démona.

Jeho doupě našel Gravelle jen po týdnu hledání. Vykopal jámu, i když to v poslední době byla Tash, kdo stavěl past a kontroloval únikový mechanismus. Vlastně k tomu už Gravelle radši nepouštěla.

To on ji naučil, že má být opatrná, všechno dvakrát kontrolovat. Teď dělala první zkoušku. Vzdálila se od jámy na sto kroků mezi stromy a rozběhla se k ní zpátky. Řítla se čím dál rychleji lesem, kde na zemi ležel sněhový poprašek, až doběhla na mýtinu. Tam byl sníh hlubší, ale ona ho předtím udupala na tvrdou krustu. Teď už letěla plnou rychlostí, pumpovala nohama, předkláněla se, bodce bránily tomu, aby uklouzla, ale nezdržovaly ji. Pak přeskočila okraj jámy, dopadla s křupnutím na její ledové dno, koleno vyrovnala náraz, ale hned se zase narovнала, doběhla až na konec pasti a... čekala.

Čekání na tom bylo nejhorší. Právě v těchhle chvílích si člověk nejčastěji nadělal strachy do gatí, když na něj všechny instinkty ječely, že se má chytit provazu, ale on nesměl podlehnout, musel čekat, až démon seskočí dolů. Teprve když padal, když se dotkl dna jámy, vrískal a řval a klouzal se po ledu vpřed, mohl člověk popadnout lano a uvolnit kladku.

Tash zatáhla za provaz, pověsila se na něj celou svou vahou, pravou botou přišlápala nejnižší, nejpevnější uzel. Dřevěný mechanismus povolil a Tash vylétla vzhůru, přirozeně a lenivě, jako by si jen zívla, tak vyvážená, že se konečky prstů skoro ani nedotýkala provazu. Na vrcholu oblouku se zastavila a zůstala na okamžik viset ve vzduchu, naprosto

svobodná. Pak lano pustila, předklonila se a natáhla se k nejbližší jedli, paže rozevřené k objetí jejích větví. Chvíli zůstala viset na stromě, než nonšalantně sklouzla po kmeni dolů. Obličej jí poškrábala jedlová šiška a dole skončila téměř po kolena v hromadě sněhu, kterou si tam nachystala.

Vrátila se nastavit past znovu. Jámu obklopovala hlína a stopy. Musí si očistit podrážky, aby bodce nebyly obalené špínou,

„Krvácíš.“

Tash si sáhla na tvář a podívala se na krev na konečcích prstů. Když démoni ucítili krev, rozběsnilo je to ještě víc. Olízla si prsty a prohodila: „Tak jdeme na to.“

Chytila provazy a vrátila kladku do původního nastavení, spokojená, že všechno funguje správně. Kladka pracovala hladce. Jáma byla dobrá. Gravel jí kopal tři dny, udělal ji dlouhou, úzkou a hlubokou. Včera večer do ní s Tash lili po strmých stěnách vodu, až jí dole bylo na dvě dlaně hluboko a přes noc se proměnila ve tvrdý, hladký led. Z jámy se pořád dalo vylézt – démoni uměli dobře šplhat – a Gravel během let vyzkoušel různé metody, jak pokrýt ledem i stěny, jenže se mu to nikdy pořádně nepovedlo. Udělali tedy to, co vždycky, a pomazali stěny jámy zvířecí krví a vnitřnostmi. Směs silně a odpudivě páchla, což démona rozptýlilo a zmátlo a Gravellovi poskytlo čas vrhnout harpuny. Měl pět dlouhých zbraní, i když většinou mu na zabití démona stačily tři. Byly to speciální harpuny s kovovými bodci a zoubky, aby je nešlo vytáhnout. Démon pak vždycky vrískal a říčel a byly to zvuky tak drásavé, až si Tash musela připomínat, že by jí s potěšením udělal něco ještě mnohem horšího, kdyby ji chytil.

Vzhledla. Slunce pořád stálo vysoko na obloze. Lov na demony probíhal vždycky na sklonku dne. Ucítila, jak se jí žaludek začíná svírat nervozitou. Už to chtěla mít za sebou. Gravel musel ještě pomazat stěny jámy, pak se ukrýt v blízkém křoví a čekat. Teprve až uvidí démona seskočit do jámy, vyrazí vpřed s harpunou v ruce. Načasování bylo nejdůležitější a teď už ho měli vypilované k dokonalosti. Pořád to ale byla Tash, kdo riskoval život, kdo nalákal démona, kdo musel poznat, kdy se dát do běhu, aby se za ní démon pustil. Byla to Tash, kdo musel

démona předběhnout, seskočit do jámy, v posledním okamžiku trhnout za provaz a nechat se vymrštit nahoru.

Pravda, démon se mohl jámě vyhnout a zaútočit na Gravella. To se za čtyři roky společných lovů stalo jen jednou. Tash si nebyla jistá, co se toho dne přihodilo, a Gravello o tom odmítal mluvit. Skočila do jámy a čekala, jenže démon ji nepronásledoval. Uslyšela Gravellovův výkřik, pak pronikavé zavřeštění démona a potom ticho. Nevěděla, co má dělat. Jestli je démon mrtvý, proč na ni Gravello nezavolá, aby vylezla? Znamenal ten skřek, že je démon raněný? Nebo to byl vítězoslavný povyk, který vyrazil, když zabil Gravello? Je teď démon zticha, protože si pochutnává na jeho těle? Má Tash utéct, dokud démon chlemtá Gravellovu krev? Čekala, hleděla k obloze nad jámou a chtělo se jí čurat. A taky brečet.

Čekala, držela se provazu, ale byla moc vyděšená, než aby se pohnula. Konečně něco zaslechla, šouravé kroky ve sněhu a pak Gravellovo zahalekání: „Hodláš vylízt ještě letos?“ A tak se Tash pokusila uvolnit kladku, jenže ruce měla tak zmrzlé a roztřesené, že jí to trvalo dost dlouho a Gravello jí shora nadával. Když se dostala ven, překvapilo ji, že na sobě nemá ani škrábnutí. Když řekla: „Nejseš mrtvej,“ rozesmál se. Pak na chvíli zmlkl a nakonec zabručel: „Zasraný démoni.“

„Proč nešel po mně?“

„Nevím. Možná mě zahlídnul. Zavěťřil. Něco vycejtil... nebo jak to ty potvory dělaj.“

Démon ležel padesát kroků od jámy s jedinou harpunou v těle. Snažil se Gravello utéct? Nebo démon? Dočkala se vyhýbavé odpovědi: „Běhali jsme kurva voba.“ Ostatní harpuny byly rozeseté po zemi v různých směrech, jako by jimi Gravello házel a pokaždé minul. Teď zavrtěl hlavou: „Bylo to jako harpunovat rozzuřenou vosu.“

Démon nebyl o moc větší než Tash. Hubený, jen šlachy a kůže, žádný tuk. Připomínal jí jejího staršího bratra. Kůži měl spíš nachovou, ne rudou a zářivě oranžovou v odstínech zapadajícího slunce, jako tomu bývá u větších démonů. Stačí den a tělo začne hnít a roztékat se, vydávat pronikavě zemitý puch a pak zmizí, nezůstane po něm ani skvrna na zemi. A žádná krev. Démoni krev neměli.

„Získal jsi dým?“ zeptala se Tash.

„Ne. Měl jsem jiný starosti.“

Dým vycházel z démonů po jejich smrti. Tash přemýšlela, co asi Gravella tak zaměstnalo, věděla ale, že měl namále. Viděla, že se mu ruce ještě třesou. Domyslela si, že když démona zabil, pokusil se zachytit jeho dým do lahvičky, ale ruce se mu tak chvěly, že to nedokázal.

„Byl krásnej?“

„Moc. Měl purpurovou barvu. Na začátku trochu rudý a voranžový, ale ke konci už jen purpurová.“

„Purpurová!“ To by Tash ráda viděla. Takhle ze vši té práce, týdnů stopování, dnů kopání a příprav, neměli vůbec nic. Nezískali nic než svoje životy a příběhy o kráse démonova dýmu.

„Pověz mi o tom dýmu víc,“ poprosila Gravella.

A on jí vyprávěl o tom, jak mu stoupal z pusy – po tom, co přestal vrískat.

„Moc toho z něj nebylo,“ dodal. „Byl to malej démon. Asi mládě.“ Tash přikývla. Rozdělní oheň, aby se zahřáli, a ráno se pak dívali, jak se démonovo tělo scvrkává a mizí. Museli si začít hledat jiného.

Ten dnešní byl za letošní sezonu první. V zimě nelovili, na to byly podmínky moc drsné, sníh příliš hluboký a zima krutá. Vyrázili na Severní planinu, sotva začalo tání, ačkoli letos sice přišlo jaro, ale pak se zima zase na celé týdny vrátila, takže ve stínech a prohlubních se ještě i teď držel hluboký sníh. Gravell našel doupě démona i nejlepší místo, kde vykopat past. Teď do jámy spustil vědro s krví a vnitřnostmi a slezl po žebříku, aby natřel stěny. Tohle Tash dělat nemusela, nikdy to po ní nechtěl. Byla to jeho práce a byl na ni hrdý. Nikdy by si nepokazil týdný námahy tím, že by poslední krok odbyl.

Tash seděla na ranci a čekala. Omotala si kolem těla kožešinu a zírala na vzdálené stromy. Snažila se nemyslet na past a démona, takže se radši pustila do úvah o budoucnosti. Vydají se do Dornanu a démonův dým prodají tam. Obchod s dýmem byl ilegální, tak jako všechno kolem démonů – což ale neznamenalo, že se nenašlo pár lidí jako ona a Gravell, kteří je lovili. A rozhodně se našlo víc než dost lidí, kteří si chtěli dým démonů koupit.

Až Tash dostane svůj podíl peněz, bude si moci koupit ty boty. Dornan byl týden cesty daleko, ale snadným terénem. Užijí si tam teplo, odpočinek a dobré jídlo, než se zase vrátí na planinu. Tash se jednou Gravella zeptala, proč nenasbírá víc dýmu a nezabije víc démonů. Dodala: „Southgate povídal, že Banyon a Yoden jich ročně pochytají dvakrát tolik.“ Ale Gravell odpověděl: „Démoni jsou zlí, ale chamtivost taky. Todle nám stačí.“ A vedli vážně dobrý život, pokud Tash běhala dost rychle.

Gravell nakonec zase vylezl z jámy, vytáhl žebřík a odklidil všechno z dohledu. Tash si přenesla ranec ke stromům. Tím byly přípravy u konce. Gravell naposledy obešel past a mumlal si pro sebe: „Jo. Jo. Jo.“

Zamířil k Tash a prohodil: „Tak jo.“

„Tak jo.“

„Nepodělej to, holka.“

„Nápodobně.“

Ťukli si o sebe pěstmi pravaček.

Ta slova a ťuknutí, to byl rituál, který jim měl zajistit štěstí, i když Tash na štěstí moc nevěřila a byla si dost jistá, že Gravell taky ne. Na souboj s démonem si ale byla ochotná přivolat veškerou pomoc, jaká se nabízela.

Slunce už stálo nízko na obloze a brzy se ponoří pod vrcholky stromů. Nastala nejlepší doba, kdy vylákat démona z doupěte. Tash se rozběhla na sever řídkým lesem až k mýtině, kterou s Gravellem našli před deseti dny. Tedy Gravell ji našel. Tohle byl jeho skutečný talent. Kopat jámy a pomazávat jejich stěny zvířecí krví a vnitřnostmi zvládne každý, za obratnost při harpunování démonů vděčil výšce a síle. Gravell byl ale výjimečný díky své trpělivosti a instinktivní schopnosti nacházet místa, kde démoni žijí. Milovali mělké prohlubně v rovné zemi, ne moc blízko stromů, kde se hromadila mlha. Měli rádi chlad. Sníh. A nesnášeli lidi.

Tash se Gravella na demony neustále vyptávala a teď už nejspíš věděla všechno, co se dalo zjistit o něčem tak cizím, z jiného světa. A z jakého světa! *Nejsou z téhle země*, pomyslela si, *anebo do ní možná naopak patří až moc, do prastaré země*. Tash do jejich říše musela nahlédnout, když je z ní chtěla vylákat. Musela proniknout tam, kam nesměla, kam

lidé nechodili. A démoni se ji za tu odvahu spatřit jejich svět, poničený a krvácející, snažili zabít. Ten svět nebyl ani tak temný, spíš ho zaplňoval jiný druh světla: bylo rudé a stíny ještě červenější. Nikde žádné stromy ani rostliny, jen rudé kamení. Vzduch tam byl teplejší, hustší. A byly tam zvuky.

Tash počkala, až bude slunce v půli cesty pod kopcem a obloha rudá a oranžová jen v tom malém výřezu. V mírných prohlubních se hromadila mlha, stejně jako v doupěti jejího démona. Tahle proláklina byla o něco hlubší než ostatní i zvlněný povrch kolem, ale na rozdíl od dalších prohlubní tam neležel žádný sníh. V tuhle podvečerní dobu měla mlha rudý nádech. Mohlo to být i zapadajícím sluncem, ale Tash věděla svoje.

Pomaloučku, potichoučku se přikradla blíž a klekla si na okraj díry. Sáhla dozadu, aby si očistila bodce na podrážkách, odloupala z nich hrušky hlíny. Položila dlaně na zem a roztáhla prsty. Cítila pod nimi půdu, která nebyla teplá, ale ani úplně zmrzlá. Okraj území démonů.

Zapřela se o špičky nohou a nadechla se, jako by se chtěla ponořit, což svým způsobem dělala. Sklonila hlavu a s otevřenýma očima vystřelila vpřed, až se hrudí otírala o zem, jako by čenichala pod příkrovem mlhy a přímo do prohlubně, do světa démonů.

Někdy to musela zkoušet dvakrát nebo třikrát, ale dnes měla štěstí hned napoprvé.

Svět démonů před ní z prolákliny ostře klesal do podzemní chodby, ale to nebyla jediná věc, která ho odlišovala od lidského. V říši démonů byly barvy, zvuky i teplota jiné než nahoře, jako by hleděla do pece přes barevné sklo. Popsat barvy bylo těžké, ale popsát zvuky nemožné.

Tash pohlédla přes rudou prohlubeň k ústí tunelu a v nejnižším bodě spatřila něco purpurového. Nohu?

Mozek pomalu rozšifroval, co viděly oči. Ležel – leželo to? – na břiše a jedna noha mu trčela dozadu. Tash rozeznama trup, paži, hlavu. Lidské tvary nelidské stvůry. Hladkou pokožku a výrazné svaly, pleť žíhanou purpurově, rudě a oranžově. Všechno dlouhé a úzké. Démon vypadal mladě, jako dospívající kluk, samá ruka samá noha. Břicho se mu s každým nádechem pohybovalo. Spal.

Tash celou dobu zadržovala dech a teď ho ze sebe vši silou vyfoukla. Někdy to stačilo. Její dech, její pach upoutaly démonovu pozornost. Tenhle se ani nehnul.

Tash se nadechla. Vzduch jí v ústech připadal horký a suchý. Vykřikla: „Jsem tady, démone! Vidím tě!“ Ani její hlas nezněl stejně. Tady slova nebyla slovy, proměnila se v cinkot činelů a gongů.

Démon zvedl hlavu a pomalu jí pohlédl do obličeje. Pohnul jednou nohou, ohnul ji v koleni a protáhl vzhůru. Navzdory vetřelkyni se choval naprosto uvolněně. Oči měl purpurové. Zíral na Tash, pak zamrkal. Jeho noha ve vzduchu naprosto znehybněla. Zaklonil hlavu, spustil nohu, otevřel pusu a natáhl krk, aby zavyl.

Uši jí zaplnil řinčivý zvuk, když se démon s purpurovými ústy dokončím vymrštil vpřed. To už ale vyrazila taky, zabořila bodce do země a ve vzduchu se otočila skokem, který ji přenesl ze světa démonů k okraji prolákliny, zpátky do světa lidí.

Pak se dala do běhu.

Catherine

BRIGAN,
BRIGANTSKO

Nic není horšího než zrada. Všichni zrádci musí být odhaleni, usvědčeni a potrestáni.

Zákony a nařízení Brigantska

„Princ Boris poslal stráž, aby nás tam doprovodila, Vaše Výsosti.“ Nová komorná Jane vypadala a zněla vyděšeně.

„Neboj se. Ty se nebudeš muset dívat.“ Princezna Catherine si uhládila sukni a zhluboka se nadechla. Byla připravená.

Vyrazili. Strážný vpředu, Catherine uprostřed a Jane vzadu. V královnině části paláce byly chodby tiché a prázdné. I těžké kroky strážného tady tlumily tlusté koberce. Stačilo ale přejít středovou síň a člověk se ocitl v jiném světě: světě mužů, barev a hluku. Catherine sem přicházela tak zřídka, že se snažila vstřebat všechno kolem sebe. Žádné jiné ženy tu nebyly. Jen šlechtici v hrudních plátech, s meči a dýkami, jako by se neodvažovali dostavit se ke dvoru jinak než jako neohrožení bojovníci. Kolem postávalo bezpočet sloužících a všichni jako by mluvili, rozhlíželi se, manévrovali. Catherine tu nikoho neznala, ale muži ji poznávali a roztupovali se před ní, aby mohla projít. Klaněli se jí a hlahol před ní umlkal, ale za jejími zády se opět obnovoval.

A pak jí strážný otevřel další dveře. „Princ Boris vás žádá, abyste na něj počkala uvnitř, Vaše Výsosti.“

Catherine vstoupila do předpokoje a mávnutím ruky naznačila Jane, aby na ni počkala u dveří, které se už zavíraly.

Uvnitř bylo ticho, ale Catherine slyšela rychlý tlukot vlastního srdce. Zhluboka se nadechla a zvolna vydechla.

Bud' klidná, napomenula se. Bud' důstojná. Chovej se jako princezna.

Napřímila záda a znovu se zhluboka nadechla. Pak se pomalu vydala na druhý konec místnosti.

Bude to odporové. Bude to krvavé. Ale já se neodvrátím. Neomdlím. A rozhodně nebudu křičet.

A zase zpátky.

Budu se ovládat. Nedám najevo žádné emoce. Jestli to bude hodně zlé, budu myslet na něco jiného. Jenže na co? Na něco krásného? To by prostě nebylo správné.

Otočila se. Vykročila zpátky.

Na co má člověk myslet při pohledu na to, jak jinému člověku stínají hlavu? A nejen někomu cizímu, ale Amb...

Obrátila se a spatřila Noyese. Stál v rohu místnosti, opíral se o stěnu.

Catherine ho vídala jen málokdy, ale nikdy přitom nedokázala potlačit zachvění. Byl štíhlý a svalnatý, asi tak stejně starý jako její otec. Dnes byl módně oblečený, samá kůže a spony, světlé, téměř bílé vlasy po ramena měl sčesané z hranatého obličje a spletené do jemných copánků spojených do jediného uzlu. Navzdory tomu na něm bylo něco odpudivého. Možná jen jeho pověst. Noyes, mistr inkvizice, jehož úkolem bylo hledání a pronásledování zrádců. Sám vězně většinou nezabíjel, to byla práce jeho mučitelů a katů. Sedm let od války s Calidorem se Noyesovi a jemu podobným na rozdíl od většiny brigantských obchodníků dařilo. Před jeho slíděním nebyl nikdo v bezpečí. Prověřoval všechny, od pomocníka ve stáji až po šlechtice, od děveček k vznešeným dámám. Dokonce i princeznám.

Teď se ramenem odstrčil od stěny a lenivým krokem se vydal k ní. Nepatrně se uklonil a prohodil: „Dobré ráno, Vaše Výsosti. Není to nádherný den?“

„Pro vás jistě.“

Napůl se usmál a znehybněl. Pozoroval ji.

„Čekáte tady na Borise?“ zeptala se Catherine.

„Prostě jen čekám, Vaše Výsosti.“

Odmělčili se. Catherine pohlédla k vysokým oknům a modré obloze za nimi. Noyes po ní přejížděl očima a ona si připadala jako ovce na trhu... Ne, spíš jako odporný brouk, který mu vlezl do cesty. Chtělo se jí vybuchnout a křičet, ať se k ní laskavě chová s úctou.

Prudce se od něj odvrátila a připomněla si: *klidná, zůstaň klidná*. Měla už skoro sedmnáct let praxe se skrýváním svých pocitů a byla v tom vážně dobrá, jenže v poslední době to nějak začalo být těžší. V poslední době jako by hrozilo, že v ní emoce zvítězí a převezmou vládu.

„Tady jsi, sestro!“ zvolal Boris, když prošel dveřmi s princem Haroldem v závěsu. Catherine se pro jednu při pohledu na bratry ulevilo. Udělala pukrle. Boris prošel místností, Noyese ignoroval, dokonce se ani neuklonil sestře. Nezastavil se, šel pořád dál a houkl na ni: „Tvoje komorná zůstane tady. Ty pojď se mnou.“ Rozrazil dvojité dveře vedoucí na nádvoří hradu a pobídl ji: „No tak, princezno. Žádné loudání.“

Catherine spěchala za ním, ale dveře už se před ní se zhoupnutím zavřely. Strčila do nich a ulevilo se jí, že se Boris zastavil. Popravíště jim téměř zahrazovalo cestu, bylo vysoké jako zeď kolem růžové zahrady.

Boris si se smíchem odfrknul. „Otec chtěl, aby ho postavili tak, že všichni dobře uvidí, ale vsadím se, že na tohle padlo pár sáhů lesa.“

„Já teda nevím, proč na to má koukat ona. Není to nic pro holky,“ ozval se Harold. Ruce měl založené v bok, nohy rozkročené a zíral na Catherine.

„A přece sem pouštějí i děti,“ namítla Catherine a napodobila jeho postoj.

„Je mi čtrnáct, sestro.“

Catherine prošla kolem něj a zašeptala mu do ucha: „Až za dva měsíce, bratříčku. Ale já to nikomu nepovím.“

„Brzo budu větší než ty,“ zavrčel Harold, než se protáhl kolem ní a rozběhl se za Borisem. V porovnání se širokými rameny staršího bratra vypadal obzvlášť drobný a útlý. Nezapřeli, že jsou sourozenci,

jejich nazrzlé vlasy měly naprosto stejný odstín, jen ty Haroldovy byly mnohem důmyslněji spletené. Catherine napadlo, že prací na jeho účesu někdo musí trávit mnohem víc času než na tom jejím.

Nicméně na jeho názoru na vhodnost Catherininy účasti záleželo asi tolik jako na jejím vlastním. To otec jí na Noyesovu radu nařídil, aby byla přítomná popravě. Catherine tím měla dosvědčit svou sílu a loajalitu, a především dokázat, že není zrádkyní srdcem, myslí ani skutky.

Boris už obcházel roh popravčího lešení. Catherine spěchala za ním a nadzdvihla si dlouhé sukně, aby neupadla. Obecenstvo sice ještě neviděla, ale už slyšela tichý šum hlasů. Zvláštní, jak se člověk dokáže napojit na dav, vycítit jeho náladu. Ti muži v síni byli navenek zdvořilí, ale jen stěží skrývali lačnost po moci, po... čemkoli. Tady čekal dav lidí, kteří měli překvapivě dobrou náladu. Ozvalo se pár oslavných výkřiků „Boris!“, ale rychle utichly. Tohle shromáždění se nekonalo na princovu počest.

Boris se obrátil a sledoval ji, jak ho dohání. „Chceš ukázat masám svoje nohy, sestřičko?“

Catherine spustila sukni a uhladila látku. Pak co nechladněji pronesla: „To dláždění je špinavé. Nechci zničit to hedvábí.“

„Radši hedvábí než pověst.“ Boris se jí zadíval do očí. „Myslím to s tebou dobře.“ Ukázal doleva na vyvýšený stupínek pokrytý královsky rudým kobercem. „Tohle je pro nás.“

Jako by jí to už nedošlo.

Boris jako první vystoupal po třech schodech nahoru. Královská lóže byla celkem obyčejná, s jedinou řadou širokých vyřezávaných seslí, které Catherine poznala: byly ze síně shromáždění. Mezi černými a rudými sloupky, které prostor ohrazovaly, volně visel silný rudý provaz. Také dav, který stál za stupínkem, ohrazoval provaz (už ne rudý, ale silný, hrubý a hnědý) a sřežila ho řada Královských gardistů (v rudozlatočerných uniformách, ale v síle a hrubosti si s provazem nezahlavili, pomyslela si Catherine).

Boris ukázal na sedadlo u vzdálenějšího okraje stupínku. „Pro tebe, sestro.“ Sám se posadil na sesli vedle její s nohama od sebe, svalnaté stehno mu přetékało ke Catherine. Usadila se a pečlivě si narovнала

sukni tak, aby se jí nepomačkala a taky aby světle růžové hedvábí padalo přes Borisovo koleno. Bratr nohu odtáhl.

Harold zůstal stát z druhé strany vedle Borise. „Ale Catherine má nejlepší výhled.“

„O to taky jde, prcku,“ odvětil Boris.

„Jenže já mám před Catherine přednost a to místo chci.“

„A já ho dal Catherine. Takže ty si sedni sem a přestaň kňourat.“

Harold na okamžik zaváhal. Otevřel pusy, aby si stěžoval, ale zachytil sestřin pohled. Usmála se na něj a elegantně naznačila, jako by si zašívala rty. Harold pohlédl na Borise a musel se kousnout do rtu, ale ztichl.

Catherine přejížděla pohledem po náměstí. Naproti, na druhé straně popraviště, byl další stupínek, kde stáli někteří šlechtici. Poznala Ambrosovy dlouhé blond vlasy a rychle uhnula očima. Napadlo ji, jestli se červená. Proč ji pouhý pohled na něj dokáže rozpálit tak, že rudne a polévá ji horko? A zrovna dneska! Musí myslet na něco jiného. Někdy se celý její život smrskl na nutnost myslet na něco jiného.

Před popravištěm stála spousta prostých lidí. Catherine se zadívala do jejich davu, snažila se na ně soustředit. Byli tam otrhaní nádeníci, trochu líp oblečení kupci, hloučky mladíků, pár chlapců, několik žen. Většina byla oblečená ošuntěle, téměř v hadrech, vlasy rozpuštěné nebo jen volně svázané. Slyšela, jak lidé kousek od ní mluví o počasí. Už teď bylo horko, nejteplejší den od začátku roku, obloha jako vymetená. Den jako stvořený k tomu, aby se využil co nejlíp, a přece se tu stovky lidí shromáždily proto, aby viděly někoho umírat.

„Co myslíš, bratře, proč na tahle představení chodí tolik lidí?“ Catherine se snažila, aby její hlas zněl upřímně a nevinně.

„Ty to nevíš?“

„Pouč mě trochu. Ty jsi v takových záležitostech mnohem zkušenější.“

Boris odpověděl až příliš vážným hlasem. „Milá sestro, tyhle masy pohání a také přivedla sem svatá trojice důvodů. Nuda, zvědavost a touha po krvi. A nejsilnější z nich je právě ten třetí.“

„Myslíš, že je o to silnější, když se má oddělit vznešená hlava od vznešeného těla?“

„Chtějí prostě krev.“ Boris pokrčil rameny. „Ať je, čím chce.“

„A přece mi připadá, jako by ty lidi kolem víc zajímaly hovory o počasí než podrobnosti toho, že bude někdo rozseknut ve dvě.“

„Nepotřebují to rozebírat. Potřebují to vidět. Už brzo přestanou tlačit o počasí. Až přivedou vězně, uvidíš, jak to myslím. Chátra chce krev a dneska ji dostane. A ty dostaneš lekci o tom, jak dopadne ten, kdo zradí krále. Takovou, jakou z knih nevyčteš.“

Catherine se odvrátila od pohrdání v bratrově hlase. Tak se učila o životě – z knih. Ačkoli nebyla její vina, že se nemůže setkávat s lidmi, cestovat, učit se o světě tak, že by ho poznávala. Knihy ale Catherine milovala a v posledních dnech prohledávala knihovnu, aby našla cokoli v souvislosti s popravami. Studovala právo, metody, dějiny, početné příklady. Prohlížení obrázků, na nichž kat většinou držel uťatou hlavu odsouzence, bylo už dost hrozné, ale dobrovolně se rozhodnout, že se člověk přijde podívat, bude se toho účastnit, stane se součástí davu bažícího po krvi – to bylo něco, čemu nerozuměla.

„Stejně nechápu, proč tady Catherine vůbec musí být,“ postěžoval si Harold.

„Neříkal jsem ti, ať ztichneš?“ Boris se při těch slovech na Harolda ani nepodíval.

„Ale dámy sem obvykle nechodí.“

Boris se neudržel a přece jen odpověděl: „Ne, obvykle ne, ale Catherine potřebuje dostat lekci loajality. Potřebuje pochopit následky toho, když se odmítne podřídit plánům, které s ní máme.“ Obrátil se k sestře a dodal: „Podřídit se v každém ohledu. Do nejmenších detailů.“

Harold se zamračil. „Jakým plánům?“

Boris ho ignoroval.

Harold protočil panenky a naklonil se ke Catherine. „To je kvůli tvé svatbě?“

Catherine se usmála sevřenými rty. „Tohle je poprava, takže si neumím představit, jak by to mohlo souviset s mou svatbou.“ Boris se na ni zamračil, a tak dodala: „Čímž chci říct, že když se mi dostane té cti provdat se za prince Zayna Pitorijského, vynasnažím se, aby všechno dopadlo podle plánu bez ohledu na to, jestli uvidím, jak někomu stínají hlavu, nebo ne.“

Harold na chvíli zmlknul, než se zeptal: „A proč by to nemělo jít podle plánu?“

„Půjde,“ ujistil ho Boris. „Otec nedovolí, aby se tomu něco postavilo do cesty.“

To byla pravda, proto taky vyžadoval Catherininu bezvýhradnou poslušnost ve všech detailech. Proto byla tady. Catherine před týdnem udělala chybu a bavila se s komornou Dianou o tom, že na rozdíl od ní aspoň může snít o sňatku z lásky. Děvče se své paní zeptalo, koho by si vzala, kdyby si mohla vybrat, a Catherine zavtipkovala: „Někoho, s kým jsem už aspoň jednou mluvila. Někoho inteligentního, přemýšlivého a pozorného.“ Při těch slovech myslela na Ambrose a na to, jak ji doprovázel při poslední projížďce. Žertoval o kvalitě jídla ve vojenských ubikacích, ale pak zvážněl, když jí popisoval bídu v chudinských čtvrtích Briganu. Diana se ozvala, jako by jí četla myšlenky: „Dnes dopoledne jste dlouho mluvila se sirem Ambrosem.“

Den po tom rozhovoru si ji zavolal Boris a Catherine došlo, že Diana nebyla ani tak její komorná, jako spíš Noyesova špionka. Musela si od bratra vyslechnout zdlouhavé kázání a odpovědět mu na spoustu otázek, ale jejím odpovědím naslouchal pozorně hlavně Noyes, i když si dával záležet, aby se přitom znuděně opíral o zeď a příležitostně zíval. Inkvizitor nepatřil ke vznešeným pánům, už vůbec nebyl gentleman, ale když se mu rty zkřivily v úšklebku, Catherine naskočila husí kůže. Bála se ho dvakrát tolik než bratra. Noyes byl zosobněním otcovy přítomnosti, špehem, jeho očima a ušima. To Boris samozřejmě taky, ale její bratr byl navíc vždy tak bolestně přímočarý.

Při výslechu jí opakoval obvyklé fráze o neochvějně loajalitě a poslušnosti. Catherine měla sama ze sebe radost, jak chladná dokázala zůstat.

„Jsem jen nervózní jako před svatbou každá nastávající nevěsta. Nikdy jsem prince Zayna neviděla. Stejně jako se našemu otci snažím být tou nejlepší dcerou, budu se snažit být dobrou manželkou princí Zaynovi. Těším se, až si s ním popovídám, začneme se poznávat, až zjistím, co ho v životě zajímá.“

„Po jeho zájmech ti nic není. Mým zájmem ale je, abys nevyjadřovala názory, které odporují královým.“

„Nikdy jsem nevyjádřila žádný názor, který by nebyl v souladu s otcovým.“

„Tvrdila jsi své komorné, že by ses mohla vdát líp a že si nechceš vzít prince Zayna.“

„Ne, jen jsem se vyjádřila v tom smyslu, že Dianino manželství může být úspěšné jiným způsobem.“

„Je nepřijatelné, abys nesouhlasila s královými plány ohledně tvé budoucnosti.“

„Nesouhlasím s tebou, ne s královými plány.“

„Často si říkám,“ přerušil je Noyes, „v jakém okamžiku se člověk stává zrádcem. Kdy přesně překročí tu hranici mezi věrností a zradou.“

Catherine se napřímila. „Žádnou hranici jsem nepřekročila.“

A to byla pravda. Kromě myšlenek na Ambrose se ničeho nedopustila.

„Podle mých zkušeností... a své zkušenosti v této oblasti považuji za nesmírně široké, princezno Catherine,“ zamumlal Noyes. „Podle mých zkušeností se zrádce srdcem a myslí brzy stává zrádcem i svými skutky.“

Jak se na ni přitom díval. Jako by jí opravdu viděl do hlavy. Jenže ona mu ten pohled oplatila a odsekla: „Nikoho nezrazuju. Provdám se za prince Zayna.“ Věděla, že to je taky pravda. Brzy si vezme muže, jehož v životě neviděla, ale nemohla si pomoci, její mysl a srdce toužily po něčem jiném. Nemohla si pomoci, stále na Ambrose myslela, milovala hovory s ním, toužila po jeho blízkosti a ano, jednou se dotkla jeho paže. Ovšem, kdyby se on dotkl jí, popravili by ho, ale neviděla důvod, proč by se ona nemohla dotýkat jeho. Byly ale tyhle myšlenky a jeden dotek skutečnou zradou?

„Je dobré si jasně uvědomit, kde leží hranice, princezno Catherine,“ ozval se inkvizitor tiše.

„Já si to uvědomuju, děkuji, Noyesi.“

„A uvědomit si rovněž následky.“ Nenuceně, téměř bezděčně mávl rukou. „Proto je třeba, abyste se zúčastnila popravy té Norwendové, spatřila na vlastní oči, co se stane s těmi, kdo zradí krále.“

„Trest, varování a lekce, všechno hezky v jednom balíčku.“ Catherine napodobila Noyesovo mávnutí ruky.

Inkvizitorova tvář postrádala jakýkoli výraz. „Je to rozkaz krále, Vaše Výsosti.“

Den po Catherinině výslechu Diana bohužel nešťastně klopýtla na kamenných schodech a kvůli zlomené ruce nemohla dál plnit své povinnosti. Catherininý další komorné Sarah a Tanya byly v tu chvíli s ní, ale nedokázaly nehodě zabránit. „Noyes má svatou pravdu, Vaše Výsosti,“ prohodila s úsměvem Tanya. „Všichni zrádci musí být potrestáni...“

Catherine vytrhlo ze vzpomínek pokřikování davu: „Bradwell! Bradwell!“

Po schodech na popraviště vyšli dva muži, oba v černém. Starší zvedl ruku, aby utišíl přítomné. Jeho mladý a překvapivě andělsky vyhlížející pomocník nesl náradí nezbytné pro jejich řemeslo: meč a prostou černou kápi.

„To je Bradwell,“ oznámil zbytečně Harold a naklonil se přes Borise k sestře. „Má za sebou už sto poprav. Myslím sto čtyřicet jedna. Nikdy nepotřebuje víc než jednu ránu.“

„Sto čtyřicet jedna,“ opakovala Catherine. Napadlo ji, kolika z těch poprav její mladší bratříček přihlížel.

Bradwell přešel po popravišti, kroužil rukou, v níž bude svírat meč, jako by si zahříval svaly v rameni, pak si protáhl hlavu na jednu i druhou stranu a nakonec s ní zakroužil kolem dokola. Harold protočil oči. „Sakra, to je k smíchu. Měli to dát Gateacreovi.“

„Myslím, že si markýz z Norwendu vyžádal Bradwella a král mu vyhověl,“ ozval se Boris. „Norwend chce, aby to proběhlo hladce, a zřejmě si myslí, že Bradwell je nejlepší. Tohle se ale nikdy nedá zaručit.“

„Gateacre taky seká čistě.“

„Souhlasím. Já bych vybral jeho. Zdá se, že Bradwell už má nejlepší roky za sebou. Ale pokud to zpacká, vyvolá ten trest ještě větší zájem.“

Catherine při zmínce o markýzi z Norwendu zalétla pohledem na druhou stranu za popraviště, kde vyrostlo druhé pódium pro diváky. Připadalo jí riskantní zmiňovat se bez pobídky o lidech na něm, ale když teď s tím tématem bratr sám přišel, vycítila, že se může zeptat. „To je markýz z Norwendu, na druhém pódii, v zeleném kabátci?“

„Ovšem, a s ním celý jeho klan,“ přikývl Boris, i když Catherine si všimla, že ženy z markýzovy rodiny tam nejsou, jen muži. „Příbuzní zrádce musí být přítomni popravě. Musí se veřejně vyslovit pro jeho smrt, jinak přijdou o tituly i půdu.“

Zákony znala Catherine dost dobře. „A co jejich čest?“

Boris si odfrknul. „Snaží se jí držet zuby nehty, ale pokud nedokážou zvládnout vlastní rodinu, pak si jen těžko můžou udržet postavení u dvora.“

„Postavení u dvora a čest jsou tedy jedno a totéž,“ odvětila Catherine.

Boris se na ni podíval. „Jak říkám, obojího se drží jen tak tak.“ Otočil se k protějšnému pódiu a dodal: „Vidím mezi nimi tvého osobního strážce, i když naštěstí ne v uniformě.“

To se Catherine neopovažovala komentovat. Když si Ambrose neoblékl uniformu Královské gardy, byla to známka respektu ke královské rodině, nebo naopak neúcty? Věděla, že Ambrose má na čest svůj názor. Mluvil o tom, že touží jednat správně, bránit Brigantsko a pomoci zemi zase získat svou starou velkolepost. Ne pro osobní zisk, ale kvůli všem, kteří trpí v chudobě.

Všimla si Ambrose, když si sedala, a tehdy se přiměla odvrátit. Když se o něm teď Boris zmínil, odvážila se na něm ulpět pohledem o něco déle. Vlasy, ve slunečním svitu zlatobílé, měl rozpuštěné a splývaly mu ve vlnách kolem obličeje až na ramena. Na sobě měl černý kabátec s koženými řemínky a stříbrnými přezkami, černé kalhoty a vysoké černé boty. Obličej vážný a bledý. Zíral na kata a na Catherine se od jejího příchodu ani nepodíval.

Pozorovala ho tak dlouho, jako by hleděla na každého jiného muže. Pak se přiměla uhnout pohledem, ale pořád ho viděla před sebou. Jeho vlasy, ramena, rty...

Za popravčím lešením se objevil hlouček dvoránů. Z toho, jak ustupovali z cesty a ukláněli se, Catherine pochopila, že se blíží její otec. Srdce se jí zběsile rozbušilo. Žila a trávila své dny v královnině křídle paláce s matkou a komornými, někdy otce nespátřila celé týdny či měsíce. Pro ni, panovnickovu jedinou dceru, byla jeho přítomnost pořád vzácnou událostí.

Teď už krále i viděla, kráčel rychle, rudočerný kabátec podtrhoval šíři jeho ramen, vysoký klobouk jeho výšku. Catherine hbitě vstala, uctivě sklonila hlavu a poklesla v kolenou do hlubokého pukrlete. Stála sice na vyvýšené plošině nad králem, ale její hlava se musela ocitnout níž než jeho. I když byl otec vysoký, stejně se musela pořádně skřít. Zatáhla břicho a napjala stehenní svaly, když si téměř přidřepla. Korzet se jí ostře zaryl do pasu. Soustředila se na to nepohodlí, věděla, že to musí vydržet. Koutkem oka pozorovala krále. Vystoupil do jejich lóže, zůstal stát na okraji a dav, který ho teprve teď zřetelně spatřil, se rozjásal. Postupně se začaly ozývat nadšené výkřiky: „Aloysius! Aloysius!“

Boris se napřímil z úklony a Catherine čekala ještě požadované dvě vteřiny, než zvedla hlavu. Král stál nehybně, hleděl na dav, dcery jako by si ani nevšiml. Pak se posadil na sesli vedle Harolda, kde se okamžik předtím objevily rudé polštáře, aby dopřály pohodlí jeho královské zadnici. Catherine se tělem rozlévala úleva. Harold se také napřímil z úklony a zůstal škrobeně stát, váhal, než se posadil, i když Catherine věděla, že má radost: bude sedět vedle krále. Počkala, až si sedne i Boris, narovнала si sukni a znovu se usadila na svoje místo.

Potom už se všechno dalo rychle do pohybu. Král koneckonců nebyl zrovna pověstný trpělivostí. Na popraviště vystoupali další muži. Čtyři byli v černém, čtyři v uniformě stráží, a mezi nimi kráčela vězenkyně, maličká, křehká, ponížená, skoro nebyla vidět.

Dav se rozvášnil. „Zrádkyně!“ ozvalo se. „Kurva!“ „Čubka!“ A horší, mnohem horší.

Na ta slova občas narazila v knihách, ale nikdy je neslyšela nikoho nahlas vyslovit, ani Borise ne. A teď poletovala vzduchem kolem ní. Byla mocnější, než by od slov čekala, ne krásná, poetická a chytrá, ale hloupá a vulgární jako políčky do tváře.

Catherine koutkem oka zahlédla Ambrose, který seděl nehybný a ztuhlý proti ní, tvář staženou v křeči, když dav křičel a urážel jeho sestru. Catherine zavřela oči.

Boris jí zasyčel do ucha: „Nedíváš se, sestro. Jsi tady, abys viděla, co čeká zrádce. Je to pro tvoje dobro. Takže jestli se nepodíváš na popraviště, otevři ti oči vlastnoručně.“

Catherine nepochybovala, že by svůj slib splnil. Zvedla víčka a zadívala se na popravčí lešení.

Lady Anne Norwendová měla na sobě šaty z modrého hedvábí se stříbrnou krajkou. Její šperky se třpytily ve slunečním světle a plavé vlasy, vyčesané vysoko na temeni, se leskly jako zlato. Lady Anne za běžných okolností považovali za krasavici, ale dnešek měl k běžným dnům daleko. Teď byla bolestně vyhublá, bledá, za chůze ji podpírali dva strážní. Nejvíc ale přitahovala pozornost její ústa: z horního rtu ke spodnímu je křížovala černá klikatá čára silné niti, bradu a krk pokrývala zaschlá krev. Jazyk už jí vyřízli. Catherine se zatoužila podívat na Ambrose, ale neodvažovala se k němu otočit, navíc by pohled na něj nesnesla. Co mu asi běží hlavou, když vidí svou sestru takhle? Snažila se dívat na lady Anne. Zjistila, že nejsnesitelnější to je, když se soustředí na strážného, který odsouzenou podpíral. Na to, jak tlusté má prsty, jak silně ji svírá.

Kráľův mluvčí předstoupil, aby oslovil dav. Vyžádal si ticho. Když se šum hlasů utišil, začal předčítat ze svitku a vypočítávat zločiny lady Anne. „Svedla ženatého muže“, to byla narážka na její vztah se sirem Oswaldem Pencem. „Odmítla se dostavit na žádost krále“ znamenalo, že se sirem Oswaldem uprchla, když je chtěl zatknout Noyes a jeho poskoci. „Vražda králových mužů“, to se rovněž týkalo inkvizice. Při pohledu na to, jak lady Anne vypadala teď, se tomu dalo jen těžko uvěřit, ale v boji, po němž zůstali na zemi tři mrtví včetně sira Oswalda, sama probodla jednoho králova vojáka. „Vražda“ byla hlavním důvodem její popravy. Zabití královského vojáka se v očích zákona rovnalo zabití samotného panovníka, byl to ten nejtěžší zločin, a tak mluvčí zakončil svůj projev vzletným prohlášením: „... čímž zradila Brigantsko i našeho milovaného krále.“

Dav začal šílet.

„Zrádkyně, vražedkyně a děvka pozbývá všeho pozemského majetku, který tímto propadá králi.“

Jeden z černě oděných mužů přistoupil k lady Anne a začal jí sundávat šperky, jeden po druhém. Pokaždé, když jí něco vzal – brož, prsten, náramek –, ozval se jásot shromážděných přihlížejících. Každý z nich

uložil do truhličky, kterou držel další z mužů. Když lady Anne přišla o všechny šperky, muž vzal nůž a rozřízl jí na zádech šaty. Diváci zavylí nadšením, když inkvizitor strhl mladé ženě hedvábnou látku z ramen tak prudce, až málem upadla. Strážný ji ale zachytil a přidržel ji ve vzpřímeném postoji. Dav zase zavyl jako smečka zuřivých psů a začal skandovat: „Do naha! Do naha!“

Lady Anne zůstala jen ve spodničce a tiskla si její tenkou látku k hrudi. Ruce se jí třásly a Catherine si všimla, že má dívka polámané a deformované prsty. Nejdřív nechápala proč, než jí došlo, že je to součást rituálu popravы zrádce. Odsouzení nesměli hovořit s královými věrnými poddanými, proto jim vyřízli jazyk a sešili rty. Jenže všechny brigantské ženy od dvora uměly znakovou řeč, kterou se domlouvaly ve chvílích, kdy nesměly používat slova. Proto lady Anne polámali si prsty.

Jeden z inkvizitorů rozpustil zrádkyni vlasy, dlouhé a jemné, v nejsvětlejším odstínu plavé. Nabral je do ruky a usekl jí je u zátylku mečem. Podržel je ve výšce a pak odhodil do truhličky ke šperkům. Odsouzená nakonec zůstala téměř nahá, navzdory horkému slunci se třásla. Její potrhaná róba byla skoro průsvitná a lepila se jí k nohám v místech, kde se pomočila. Králi zřejmě propadala i její důstojnost.

Mluvčí se odvrátil od odsouzené a oslovil muže na pódiu naproti královské lóži. „Co chcete sdělit zrádkyni?“

Annin otec, vysoký šedovlasý markýz, vystoupil z rodinného hloučku. Narovnal záda, odkašlal si a promluvil.

„Zradila jsi svou zemi a svého nejjasnějšího panovníka. Zradila jsi svou rodinu i mě, věrné královské služebníky, kteří tě vychovali a věřili ti. Zradila jsi mou důvěru a pošpinila rodinné jméno. Kéž by ses nikdy nenarodila. Zříkám se tě a žádám tvou popravu jako zrádkyně.“

Catherine čekala na Anninu reakci. Mladá žena zírala na svého otce a zdálo se, že se trochu narovnal. Po markýzovi promluvalo postupně pět jejích mužských příbuzných – dva strýcové, dva bratrance a starší z bratrů Tarquin, který se hodně podobal Ambrosovi, měl stejně plavé vlasy jako on. Ti všichni předstoupili na okraj vyvýšené plošiny, vykřičeli na ni své zavržení a žádali její popravu. Po každém vystoupení dav zajásal a pak ztichl, aby mohl promluvit další. Po každém vystoupení se zdálo,

jako by lady Anne získala o něco víc síly, její postoj byl vzpřímenější. Catherine to zpočátku překvapovalo, ale i ona sama víc narovnála záda. Čím víc všichni lady Anne ponižovali, tím víc jim chtěla ukázat svou sílu.

Jako poslední vystoupil Ambrose. Otevřel ústa, ale žádná slova z nich nevyšla. Bratr se k němu naklonil a něco mu pošeptal. Catherine dokázala odečítat z Tarquinových rtů: „Prosím, Ambrosi. Musíš to udělat.“

Ambrose se nadechl a pronesl zřetelným, ale jen nepatrně zvýšeným hlasem: „Zradila jsi Brigantsko a krále. Žádám si tvou popravu.“ Bratr mu nechal ruku na rameni. Ambrose se díval na lady Anne a po tvářích mu stékaly slzy. Jeho dav jásotem neodměnil.

„On brečí?“ ozval se Boris. „To je slaboch. Taková slečinka.“

Lady Anne neplakala. Přitiskla si znetvořenou ruku k srdci: jasné znamení lásky k Ambrosovi. Pak se otočila a její pohled se setkal s Catherininým. Lady Anne pozvedla pravou ruku, jako by si otírala slzu, a levou ruku přitiskla k hrudi. Bylo to gesto tak nenápadné, tak zamaskované, že se dalo jen stěží postřehnout. Catherine ale četla podobné znaky od dětství a tenhle byl jedním z prvních, které se naučila. Znamenal *dříve se na mě*. Pak lady Anne udělala pravou rukou gesto pro polibek, zatímco levou mávla dolů a sevřela ji – vypadalo to jako pokus zatnout zdeformované prsty v pěst. Catherine se zamračila. Pěst u slabín znamenala hněv, nenávisť, hrozbu. Spojit tenhle znak s polibkem bylo podivné. Pak další znak: *chlapec*. Odsouzená se otočila ke králi a chtěla udělat další posunek, ale inkvizitor ji zadržel.

Catherine lady Anne neznala. Nikdy s ní nemluvila a u dvora ji viděla jen jednou. Princezna strávila většinu života zavřená ve svých komnatách, takže se s jinými ženami stýkala stejně vzácně jako s muži. Že by si to s těmi znaky jen vyfantazírovala?

Lady Anne přivedli k okraji popraviště a přiměli ji kleknout si k nízkému špalku. Odsouzená sklopila oči, pak je zase upřela na Catherine a o intenzitě jejího pohledu teď nebylo pochyb. Co se to v posledních vteřinách života snažila říct?

Popravčí Bradwell si už nasadil kápi, ale jeho ústa byla pořád vidět. Pronesl: „Koukej se před sebe, jinak neručím za to, že rána bude čistá.“

Lady Anne se obrátila k davu.

Bradwell zvedl meč a Catherine oslepilo slunce, které se odrazilo od jeho ostrí. Diváci ztichli. Bradwell popošel o krok dopředu a pak ke straně, možná aby posoudil úhel rány. Pak přešel za lady Anne, jednou zakroužil mečem ve vzduchu nad svou hlavou, popošel dopředu, znovu jím zakroužil a pokračoval v pohybu tak rychlém, že to v první chvíli vypadalo, jako by se vůbec nic nestalo.

Hlava lady Anne spadla nejdřív, s žuchnutím narazila na dřevěná prkna a odkutálela se k okraji popraviště. Za ní se rozstříkla krev z těla, které se pomalu překloupilo stranou. Jásot davu byl jako políček a Catherine sebou na sesli trhla dozadu.

Bradwell se shýbl pro hlavu a popadl ji za vlasy. „Na-bod-nout! Na-bod-nout!“ zaznělo skandování. Bradwellův pomocník předstoupil s píkou a diváci se rozparádili ještě víc.

Catherininy oči se nad popravištěm a burácejícími diváky nějak setkaly s Ambrosovým pohledem. Dívala se na něj, aby ho utěšila, aby mu dala najevo, že ji to mrzí. Chtěla mu ukázat, že není jako otec a bratři, že sem nepřišla dobrovolně, že jí na tom i přes propastnou vzdálenost mezi nimi záleží.

„Nedíváš se na lady Anne, sestro,“ zasyčel jí do ucha Boris.

Catherine se otočila. Hlavu lady Anne právě nabodli na píku a u paty popraviště stál Noyes a na rtech mu pohrávalo pousmání, když přejel pohledem z princezny na Ambrose. A pak jí došlo, jak byla hloupá. Tohle nebyl trest, varování ani lekce.

Byla to past.

Ambrose

BRIGAN,
BRIGANTSKO

„To jsi nemohl aspoň protentokrát udělat, co jsem ti přikázal?“

Bylo to jako za starých časů. Když Ambrose bydlel doma, často ho předvolávali do otcovy pracovny, kde byl kárán za nějakou neposlušnost. A teď, dva roky po odchodu z domova, byl zase zpátky před otcovým stolem. Všechno ale bylo jinak. Sídlo, které si otec pronajal pro pobyt v hlavním městě, nebyla obvyklá elegantní vila, ale zchátralý dům. I otec vypadal zchátrale. Obličej měl trochu povislý a kolem očí víc vrásek než obvykle. Navzdory všemu běsnění a křiku vypadal nějak menší. A samozřejmě tady byl i další podstatný rozdíl. Jeho sestra byla mrtvá a její hlava nabodnutá na píkou vystavená na městském mostě.

„Můžeš mi laskavě odpovědět, mladý muži?!“

„A jaký rozkaz máš konkrétně na mysli, otče?“

„Ty dobře víš, o čem mluvím. Jasně jsem ti vyložil, co musíš vyslovit při odsouzení. A že to musí znít tak, jako bys to myslel vážně.“

„V tom případě zní odpověď ne. Nemohl jsem ani protentokrát udělat, cos mi přikázal.“

„Co je to s tebou, Ambrosi?“ Otec odsunul židli od stolu a vrtěl přitom hlavou.

„Co je se mnou, že se nedokážu zříct své sestry? To nevím. Možná podle mého přesvědčení byla dobrý člověk. Dobrá sestra a dobrá dcera.

Naléhavější otázkou pro mě zůstává, jak jsi to mohl udělat ty, a navíc tak dobře.“

Otec se odmlčel. „Jsi stejně drzý jako naivní, Ambrosi. Jsi můj syn a očekávám od tebe víc.“

„A Anne byla tvá dcera. Čekal jsem od tebe víc. Měl jsi ji chránit, i kdyby tě to stálo život.“

„Ty mi nebudeš vykládat, co mám a nemám dělat, hochu.“ Otec ztišil hlas. „Zabila králova vojáka. Máme štěstí, že jsme na tom popravšti neskončili všichni do jednoho. Král vítá každou záminku, jak se obohatit. Mohli jsme ztratit všechno.“

„Oceňuju, jak si umíš srovnat priority, otče. Když už jsi přišel o dceru, jistě je pro tebe úlevou, že ti aspoň zůstala tvá půda.“

„Zacházíš příliš daleko, Ambrosi. Varuju tě. Nech toho.“

Jenže to Ambrose nedokázal. „Na tvém místě bych si nedělal starosti, jestli nepřijdeš o královu přízeň. Odsoudil jsi Anne naprosto dokonale. Na krále, Noyese a celý dvůr jistě tvá slova, vystupování a loajalita udělaly dojem. Co potom záleží na pravdě, mravnosti nebo cti?“

Markýz se vymrštil ze židle. „Vypadni! Vypadni odsud, než tě dám zmrskat!“

Ambrose už byl na odchodu, práskl za sebou dveřmi a vykročil do chodby. Viděl, jak k němu běží Tarquin.

„Slyšel jsem to všechno až na dvůr.“

Ambrose prošel mlčky kolem něj. Venku, když už neměl kam jít, se zastavil a vykřičel svůj vztek, kopal a tloukl do zdi.

Tarquin se zastavil vedle něj. Pozoroval ho, bolestně mžikal a čekal, až se Ambrose uklidní.

Mladší z bratrů konečně přestal běsnit a otřel si z kloubů rukou zkravené cucky kůže. „Co to s ním je? Stačí pár slov a mlátím tady do zdi jako šílenec.“

„Stýská se mu po tobě. Má tě rád. Připouštím, že to dává najevo dost zvláštním způsobem. Mám podezření, že tobě se stýská po něm – což dáváš najevo rovněž dost zvláštně.“

Ambrose se krátce zasmál.

„Rád vidím, když se usmíváš.“

Ambrose se opřel čelem o zídku. „V poslední době moc příležitostí k úsměvům není.“

„To pro nikoho z nás.“ Tarquin položil dlaň na Ambrosovo rameno. „Ty víš, že otec Anne miloval. Pořád ji miluje. Hluboce tím trpí.“

„A přece se jí veřejně zřekl.“

„Co jiného mohl dělat, Ambrosi? Usvědčili ji, odsoudili ji. Kdyby se jí nezřekl, král by nám sebral půdu. Trpěli by tím i všichni lidé z Norwendu, kteří jsou na něm závislí. Král by triumfoval ještě víc. Otcí nezbyvalo než být přesvědčivý.“

Ambrose neodpověděl. Odíral si čelo o drsný kámen.

„Anne by to chápala, Ambrosi. Zнала zákony stejně dobře jako všichni ostatní. Věděla, že ji otec miluje. To, co se stalo, nebylo správné, ale nemůžeš mu to vyčítat.“

„Ale co jí udělali...“

Ambrose mnohokrát myslel na to, jak Noyesovi pochopové jeho sestru mučili, kolik bolesti a ponižování musela vytrpět, a přece se na konci držela tak zpřímá. Byl na ni hrdý. Její inteligence a nezávislost ho inspirovaly, i když většina šlechticů tyhle vlastnosti u žen nepovažovala za kladné. Anne byla výjimečná brigantská žena – a byla výjimečná i mezi muži. Hodně cestovala, byla v Pitorii a ještě dál. Mluvila několika jazyky a pomáhala Ambrosovi i Tarquinovi s pitorijštinou. Ambrose si s láskou vybavoval jejich lekce, když ho sestra opravovala: „Ne, je to hrdelní zvuk, musíš to pronést zezadu z krku.“ A Tarquina nabádala: „Nestůj tak prkenně. Tvoje ruce a tělo hovoří také.“

Myslel na její ruce, které uměly hbitě používat znakovou řeč a které měla na konci tak polámané. Obratný jazyk jí vyřízli, usměvavé rty navždycky sešili k sobě. Na co asi myslela, když to dělali? Toužila zemřít co nejrychleji? Nejspíš ano. Ve vězení strávila před popravou tři týdny. Každý den ji mučili. Při popravě byla tak vyhublá. A jediné, co mohl dělat on, bylo přihlížet – a zřeknout se jí jako ostatní.

Ambrose ucítil bratrovo objetí, a teprve v té chvíli mu došlo, že už zase pláče. Tiše promluvil stále čelem ke zdi: „Nevěřím, že udělala něco špatného. Totiž, věřím, že zabila toho vojáka, ale jen v sebeobraně. Ne-

věřím ale, že byli se sirem Oswaldem milenci. Přátelili se od dětství a on ji podporoval ve vzdělávání. Anne ho obdivovala a měla ráda, ale jako přítele. Odkdy se král zajímá, kdo je čí milenka? Kdyby se měli ženatí chlapi odsuzovat za nevěru, seděla by v žaláři půlka dvora. I když taky netuším, co spolu dělali tak daleko na západě. To se nikdy pořádně nevysvětlilo. Podle mě v tom bylo něco jiného, tím jsem si jistý.“

Tarquin odpověděl téměř šeptem: „Taky si nemyslím, že je tahle verze pravdivá, ale nejsem tak pošetilý, abych to vykládal někomu jinému než tobě.“

„Takže já jsem podle tebe pošetilý?“

„Jsi čestný a pravdomluvný, Ambrosi, a já u tebe tyhle ctnosti obdivuju.“

Mladší bratr se v slzách usmál. „Beru to jako ano.“

Tarquin se ale tvářil vážně. „Nikdo z nás doopravdy neví, jak to s Anne a sirem Oswaldem bylo, ale zpochybňovat to by znamenalo stavět se proti králi. Právě jsem ztratil sestru. Nechci přijít i o bratra. Vím, že ti připadalo nemožné Anne zavrhnout, ale bylo jasné, že svá slova nemyslíš vážně. Když jde o krále, i takové drobnosti můžou člověka strhnout do propasti. Žádá a očekává věrnost. Bezvýhradnou věrnost.“

„A co věrnost k vlastní sestře? Ta se neočekává?“

„Aloysius je přesvědčený, že je pro všechny poddané na prvním místě on sám.“

„Takže si myslíš, že pro mě není naděje?“

Tarquin zavrtěl hlavou. „Ne, ale myslím si, že zůstat v Brigantsku je teď pro tebe nebezpečné.“

„Teď je to nebezpečné všude.“

„To není pravda. Ale tady už nejsme vítání. Skoro nikdo u dvora se už neodvážá podívat otci do očí, a ještě míň lidí s ním prohodí slovo. Od svého příjezdu ho nepozvali nikam na večeri, nikdo nepřijal jeho pozvání, nikdo nás nenavštívil. Všichni jsou najednou příliš zaneprázdnění jinde.“

„Otec může být rád. Stejně všichni hrají na dvě strany. Nikomu z nich bych nevěřil ani pozdrav.“

„Stát se společenským vyvržencem není dobré, Ambrosi. Bez spojení u dvora jsme slabí. Doma mezi našimi lidmi budeme ve větším bezpečí.“ Tarquin se zhluboka nadechl. „S otcem se zítra vracíme na sever do Norwendu. Co kdybys jel s námi? Doma budeš daleko od Královské gardy, ode dvora, od krále.“

„Jsem pořád členem gardy. Složil jsem přísahu, že budu chránit princeznu. Nehodlám nikam utéct.“

Tarquin si povzdychl. „Tohle je další věc, která tě ohrožuje, bratře. Viděl jsem pohledy, které jste si s princeznou vyměnili při popravě. Máš city vepsané přímo do tváře a každý si je může přečíst. Noyes a princ Boris si toho všimli určitě taky. Noyesovi nic neujde.“

„Takže teď už stačí, abych se na někoho jen podíval, a hned je to zločin?“

Nic víc než jen pohled. Musel se na ni podívat. Její otec a Boris se tvářili vítězoslavně, ale Catherine byla jiná. Tolik smutná, ale klidná. Pohled na ni mu pomáhal snášet všechn smutek a bolest.

Ambrose vídal Catherine skoro denně, stál na stráži před jejími komnatami, jezdil s ní na koni a občas s ní i mluvil. Líbilo se mu, jak se usmívala a smála. Líbilo se mu, jak duchaplně, kurážně a inteligentně jednala s Borisem. Líbilo se mu, jak dokázala být pokaždé jiná, jak svou nehorázností provokovala Borise, ale s Ambrosem byla milá, něžná, pozorná. Pokud věděl, chovala se tak jen k němu – a bylo něco špatného na tom, že ho dráždilo jen pomyslet, že by se mohla něžně a mile chovat i k jiným mužům? Rád ji pozoroval, jak půvabně zasouvá nožku do třmenu, jak se v sedle drží tak jistě a zpříma. Jak za horkých dnů loňského léta vjela s koněm do vln s tak divokým a svobodným výrazem a pak z něj se smíchem seskočila, smála se a plavala kolem. Zoufal si, když se o tom dozvěděl Boris a na dva další týdny jí projížďky zakázal, plavat nesměla už nikdy. Někdy si zoufal i z pomyšlení, že tihle lidé jednou zničí Catherine tak, jako zničili Anne. A přece se zatím zničit nedala. Nějak se jí podařilo zůstat stejně silná jako oni.

Tarquin do něj šfouchl. „Jak jsem řekl, máš city vepsané do tváře a tenhle výraz bych nazval láska.“

„Obdiv, úctu a, přiznávám, do jisté míry i náklonnost, to je všechno, co v mém obličejí můžeš číst.“ Ambrose šťouchl na oplátku do Tarquina, ale nemohl si pomoci, musel se usmát.

„Tak si dej pozor, aby tam všichni viděli jen tohle. A tu míru náklonnosti trochu uber.“

„Jen klid, bráško. Výraz náklonnosti se v mé tváři brzy promění ve výraz nekonečné nudy. Princezna Catherine odjíždí za týden do Pitorie, aby se provdala za tamního prince. Já zůstanu tady jako pouhý řadový gardista.“

„Stejně si dávej pozor, Ambrosi. Nezapomeň, že Noyes tě sleduje.“

„Buď bez obav. Ani inkvizice přece nemůže člověka potrestat jen za pozdrav.“

March

CALIE,
CALIDOR

March stál tiše a nehybně vedle stolku s nápoji. Měl se dívat přímo před sebe na protější zeď, ale kdyby trochu natočil hlavu doprava, viděl by všechno, co je třeba.

Lord Regan seděl s knížetem Theloniem u arkýřového okna na druhé straně místnosti. Kníže se nakláněl k Reganovi, téměř k němu vzhlížel, jako by ho spíš prosil, než mu rozkazoval. Regan si jednou rukou zamnul obličej a krátce přikývl. Kníže se zaklonil a hlasitě pronesl: „Dobře, děkuji.“ March rychle natočil hlavu zpátky čelem ke zdi, když jeho pán zavolal: „Občerstvení!“

Vzal karafu s vínem a stříbrný talíř s hrozny a vykročil ke dvojici. Vycítil, že se nálada změnila. Kníže pořád vypadal unaveně. Za těch pár týdnů od chvíle, co zahynula jeho žena a malí synové, zestárl o desetiletí. Jeho oči však už nevypadaly tak prázdně a téměř se usmíval. V poslední době kníže Thelonius skoro nikoho nepřijímal, a dokonce i Regan musel od jejich bouřlivé debaty po pohrbu zůstat stranou. V posledních pár dnech se ale všechno změnilo. Kníže se začal budit dříve, umýval se a oblékal, mluvil přičetně a včera večer požádal, aby mu přivedli Regana.

March jim nalil víno. Od smrti své ženy začínal princ popíjet už přes den. Ne moc, ale pil denně, a tohle se zřejmě neměnilo.

„Pro mě vodu,“ ozval se Regan.

March položil talíř s hrozný na stolek a hbitě se vydal na své staviště. Zvedl džbán s vodou a k němu i dřevěnou misku s oříšky, které vypadaly lákavěji než miska jablečných křížal vedle. Pak se pomaleji vracel a za chůze studoval dva muže před sebou.

Nálada knížete se sice zlepšila, ale o lordu Reganovi se to říct nedalo. Regan, vladařův nejstarší, nejbližší, nejvěrnější přítel, byl typický calidorský šlechtic. Přitažlivý, jak už tak boháči bývají, mocný, silný a zdravý. Teď se mračil, což mu ale slušelo stejně jako úsměv, Lordu Reganovi prostě slušelo všechno. Dnes měl na sobě medově zlaté sametové sako, které se třpytilo, když na něj zasvítily sluneční paprsky. Podtrhovalo šíři jeho ramen, stejně jako jemně spletené kožené copánky, které mu křížovaly trup od hrudi k bokům, řemínky, na nichž visely pochvy s noži. Regan směl jako jediný muž zůstat v přítomnosti knížete ozbrojený. Jediný se taky směl mračit, když se kníže usmíval.

March opatrně odložil misku, posunul talíř s hrozný trochu ke straně a naposledy narovnal oříšky.

„Ten tvůj barbar je dneska snad naschvál jako zpomalený,“ zavrčel Regan.

„Vybijej si zlost na mně, ne na něm, příteli,“ odpověděl mírně kníže.

March zvolna naléval vodu. Nejradši by ji Reganovi chrstnul do obličeje, ale soustředil se na pomalý rovnoměrný proud a jeho slova po sobě nechal stékat.

Byl na občasné urážky zvyklý, ačkoli se stávalo jen vzácně, aby se k jízlivostem vůči pouhému sluhovi snížil nějaký šlechtic. Většina byla mírná: „žerty“ o tom, jak ho princ zcivilizoval, nebo mu říkali „poslední z Abasků“. Někdy za nimi stála pouhá zvědavost, kterou probouzely především jeho oči. Lidé mu do nich dlouze hleděli a obvykle je označovali za úžasné, nebo děsivé. Jeden mladý lord ho před měsícem požádal, aby se postavil na světlo, že si je chce pořádně prohlédnout, a poznamenal: „Slyšel jsem, že Abaskové mají ledové oči, ale v té bílé je i modrá a stříbrná.“ Uzavřel to výrokem: „Velice znepokojivé.“ Někteří lidé před ním vyslovovali nahlas domněnku, že snad už ale všichni Abaskové byli pobiti, nebo ne? March si to myslel taky, dokud nepotkal Holywella.